

[Landbrugsministeren.]

Landbrug, Skovbrug, Fiskeri eller andre Næringsbrug, og i øvrigt, at der kan træffes Foranstaltninger mod Videresalg og anden Udbredelse af disse Dyr. I § 2 foreslaas det, at Landbrugsministeren kan, naar der er Grund til at antage, at Sygdomme, der kan angribe Mennesker eller Husdyr, vil blive indslæbt her til Landet ved Dyr, forbyde Indførsel her til Landet af saadanne Dyr.

Den første Bestemmelse gaar ud paa, at Landbrugsministeren faar en Bemyndigelse til at forbyde Indførsel af Dyr, naar dette kan forventes at ville medføre saa stor Skade og Tab for Erhvervslivet, at det ikke opvejer den Fordel, som det betyder at faa dem herind i Landet. Den anden Bestemmelse gaar ud paa, at Ministeren faar en Bemyndigelse til at forbyde Indførsel af Dyr, naar dette kan befrægtes at ville medføre Sygdomme enten for Mennesker eller Dyr.

Aarsagen til Lovforslagets Fremkomst er den, at der ikke alene her i Landet, men i saa mange andre Lande for Tiden er en ret stærk Agitation i Gang for Oprettelse af Pelsdyrfarme, og selv om det nu tilsyneladende ser ud til, at det er en god Forretning at oprette disse Pelsdyrfarme, er jeg ikke helt sikker paa, at den gode Økonomi, som der viftes med, vil kunne holde i Længden; jeg tror, den vil forsvinde, saa snart Fortjenesten ved at sælge Avlsdyr er forbi. Desuden er der stor Fare for, at Indførselen af saadanne til Dels vilde Dyr kan komme til at volde saa stor Skade, at det ikke opvejer den Fordel, der kan være ved Oprettelsen af disse Farme. For at forebygge, at noget saadant skal finde Sted, hvis det er uklogt og uøkonomisk, er det, man ønsker den Bemyndigelse, der her foreslaas.

Den Bestemmelse, der foreslaas i § 2, gaar ud paa, at Landbrugsministeren faar en almindelig Lovhjemmel til Forbud mod Indførsel af de omtalte Dyr, som kan befrægtes at indføre Sygdomme til Landet. Vi har allerede i Ministeriet en Bemyndigelse nu efter Lov Nr. 156 af 14. April 1920, og denne gaar ud paa, at der kan udstedes Forbud mod Indførsel af Husdyr fra Udlandet, hvor der optræder smitsomme Sygdomme; men da det kan være noget tvivlsomt i de enkelte Tilfælde, hvor det kan befrægtes, at man indfører saadanne Sygdomme her til Landet, om de Dyr, der indføres, er Husdyr eller ikke, er det, man ønsker at faa en almindelig Lovhjemmel til at kunne udstede et saadant Forbud mod Indførsel af disse Dyr.

Idet jeg ellers skal henvise til de udførlige Bemærkninger, der følger med Lov-

forslaget, skal jeg anbefale dette til det høje Tings hurtige og velvillige Behandling.

Jeg skal dernæst tillade mig at fremsætte *Forslag til Lov om Hesteavlens Fremme paa Færøerne*. Den gældende Lov angaaende dette Formaal stammer fra 30. Marts 1892. Nu har man oppe paa Færøerne fra forskellig Side ønsket, at der blev foretaget visse Ændringer i den gældende Lov, idet man mener, at man ikke ved Loven, som den har virket, tilstrækkeligt har opnaaet at faa Hestebestanden forbedret saadan, som der vilde være Mulighed for, hvis man gennemførte enkelte Ændringer i Loven. Det Lovforslag, jeg herved har den Ære at fremsætte for det høje Ting, gaar derfor ud paa paa forskellige Punkter at forbedre den gældende Lov i Overensstemmelse med de Ønsker, der er fremsat fra færøsk Side.

Der er navnlig en Bestemmelse i den gældende Lov, som man mener hindrer, at Hesteavlens gaar frem i det Omfang, som det vilde være ønskeligt, og det er den, hvorefter der i hvert Grandstævnedistrikt vælges Synsmænd, som afgør, hvilke Hingste der egner sig til Avl. Da disse Distrikter er meget smaa, og man ikke har noget Samarbejde mellem de forskellige Distrikter, kan man i for ringe Grad udnytte den Sagkundskab og Kritik, som bør udøves i saa Henseende, og det, man befrægter, er, at dette er Aarsag til, at det ikke er gaaet tilstrækkeligt fremad med Hesteavlens paa Færøerne. Det foreslaas derfor nu i det foreliggende Lovforslags § 1, at Færøerne deles i 10 Distrikter for Hingstebedømmelse, og i § 2 foreslaas det, at i hvert Grandstævnedistrikt, hvor der drives Hesteavl, vælges der efter visse Regler 2 Personer, der modtager Anmeldelse om Hingste fra Hingsteopdrætterne.

I § 3 foreslaas det, at Hingstejerne overfor disse Udvalg, der vælges i Grandstævnedistrikterne, faar Anmeldelsespligt ligesom hidtil for Hingste, som fylder to Aar i det Aar, man er inde i, og det foreslaas, at denne Anmeldelsespligt ændres, saaledes at Anmeldelsen i Stedet for som hidtil at skulle finde Sted inden den 15. Marts nu skal finde Sted inden den 1. Marts. Det foreslaas dernæst, at Hingstene skal godkendes paa de Hingsteskuer, der afholdes i de Distrikter, som nævnes i § 1, og naar de bliver godkendt paa saadant et Hingsteskuer, skal de ogsaa næste Aar fremstilles, og hvis den Kommission, der foreslaas nedsat i § 4 til at bedømme Hingstene, skønner det rigtigt, at de skal fremstilles oftere, skal Ejerne ogsaa efterkomme et saadant Krav for at have Lov til at lade disse Hingste bruges til Avl deroppe.